

UÙ TU' VÈ LÁ THƯ' VÀ NIỀM VUI TUỔI GIÀ

LÊ KHẮC THÍ

Qua điện đàm trao đổi ý kiến với ái hữu Bùi Thành Dương về lá thư AHCC mà các anh vùng Washington DC đã vui lòng nhận lời phụ trách năm 2004, tôi rất vui mừng được biết thành phần ban phụ trách Washington DC đa số đều ở vào tuổi vui thú điền viên mà vẫn hăng hái tham gia “vác ngà voi”. Đây là một dấu hiệu cho thấy lá thư của chúng ta càng ngày càng lớn mạnh, tuy tuổi đời của ái hữu ngày càng cao. Đáng mừng thay !!!

Làm lá thư không chỉ là lo cho lá thư tốt đẹp, bài vở phong phú mà con phải lo cho tương lai lá thư. Về phần nhân sự, lo tìm ngay ban phụ trách kế tiếp, và về phần tài chánh, phải làm sao cho có đủ để phát hành 2 lá thư trong một năm, đồng thời phải còn có thừa ít nhiều để chuyển lại cho ban kế vị. Vì vậy mà ban phụ trách vừa nhận làm lá thư thì đã phải nhìn quanh địa phương nào vui lòng nhận lãnh lá thư năm kế tiếp; nếu có được một lịch trình phụ trách lá thư như kỳ đại hội năm 1998 đã đạt được cho 5 năm thì rất quý. Có được một lịch trình như vậy, ban phụ trách mới yên tâm là sẽ có ban kế tiếp và cũng để cho ban phụ trách sau này có thì giờ chuẩn bị sẵn sàng cho việc đón nhận. Nhưng làm thế nào ấn định được một lịch trình nếu không có thêm một kỳ đại hội nữa.

Nhân đây tôi xin kể lại câu chuyện tôi có dịp tiếp xúc với ái hữu Nguyễn Thành Thiết (nay là tu sĩ Tánh - Như, đã xuất gia vào tu ở chùa Việt Nam ở Los Angeles). Mặc dù bận rộn Phật sự, ái hữu Nguyễn Thành Thiết nhắc nhở là nên tổ chức một Đại Hội AHCC năm tới để anh em ở xa có dịp thăm nhau . Ái hữu còn nói là sẽ yểm trợ mạnh về phần tài chánh 5,000 USD (năm ngàn USD). Tôi rất ngưỡng mộ sự ưu ái của ái hữu Nguyễn Thành Thiết, và nói sẽ chuyển lời đề nghị của ái hữu đến anh em. Tiếp xúc với anh em ban đại diện ái hữu Nam Cali, tôi có nói với anh em là nên cố gắng tổ chức Đại Hội. Phần vận động tài chánh, ái hữu Nguyễn Thành Thiết và tôi sẽ đảm trách, còn riêng tôi tuổi già không gánh vác được việc gì nặng nề được nữa.

Trở lại với lá thư. Anh em phụ trách Washington DC có cho hay là đã kiểm kê lại trong

ba năm trở lại đây, số ái hữu và thân hữu có liên lạc và ủng hộ tài chánh cho lá thư vào khoảng 500 anh chị em, trong tổng số khoảng 700 ái hữu, ủng hộ một vài lần đến năm sáu lần, từ 20 USD đến nhiều trăm USD.

Thật ra đồng tiền là huyết mạch của lá thư, nhưng quan trọng hơn là con số 500 trên 700 ái hữu còn liên lạc, ủng hộ lá thư là một điều rất đáng mừng của gia đình AHCC. Còn có đông đảo anh chị em vẫn thiết tha mong muốn “giữ cho còn có nhau”. Năm mười năm trước đây cũng đã có những ban phụ trách, kiểm kê việc này, nhưng con số ái hữu ủng hộ lá thư chỉ khoảng dưới 400. Đối với số 200 ái hữu và thân hữu mất liên lạc, ban phụ trách Washington DC đã có giải pháp thích nghi là gửi thư riêng cho mỗi ái hữu, thân hữu; nếu thư có hồi âm thì tiếp tục gửi lá thư, còn không thì xem như đã đổi địa chỉ, hoặc không còn tha thiết với lá thư nữa. Việc làm này rất hợp tình hợp lý, không ngại có người trách móc.

Làm việc chu đáo như các anh (ban phụ trách Washington DC), tôi tin là lá thư sẽ tốt đẹp và tồn tại lâu dài với chúng ta.

Nhìn lại thành phần ái hữu trong ban phụ trách San Diego vừa qua, và ban phụ trách Washington DC hiện nay, chúng ta vui mừng thấy thành phần trẻ trung (đa số trong ban phụ trách San Diego) nhập cuộc, làm việc rất hăng say và thành phần đang vui thú điền viên (trong ban phụ trách Washington DC), đã đứng ra lo cho lá thư. Các anh đã coi việc tiếp tay phát hành lá thư là như một thú vui “điền viên” vậy!

Những lá thư AHCC trong nhiều năm qua thật quá đẹp, (không phải mèo khen mèo). Những hình bìa đã nói lên trình độ, kỹ thuật trình bày, hình ảnh màu sắc đẹp đẽ, mỗi số lá thư dày trên 150 trang, tin tức bài vở không thiếu một mục nào mà ái hữu ưa thích.

Ưu tư về lá thư, hầu như đã được giải tỏa vì chúng ta đã có những yếu tố quan trọng cần thiết để tiếp tục phát hành lá thư trong tương lai:

○ Ái hữu và thân hữu ủng hộ đông đúc được (trên 500 ái hữu và thân hữu)

○ Các ái hữu địa phương phụ trách lá thư rất sốt sắng

○ Bài vở tin tức, cũng như tài chánh, mỗi khi cần kêu gọi đều được đáp ứng đầy đủ (ban phụ trách Washington DC dự tính là mỗi năm cần 10 nghìn USD để phát hành hai lá thư). Như vậy, quý ái hữu có thể yên tâm là: Lá Thư sẽ còn với chúng ta, để “giữ cho còn có nhau”.

-----***-----

Bây giờ xin đề cập một chút về “Niềm Vui Tuổi Già”. Niềm vui nói chung của quý ái hữu cao niên tôi không dám bàn đến vì tùy theo hoàn cảnh để có được niềm vui tuổi già. Nhưng điều tất yếu là các cụ có được một sức khỏe tốt, không phải nay đau mai ốm, ăn ngủ đi đứng được bình thường, ngủ giấc quan chưa có gì rắc rối. Ngoài ra cũng rất quan trọng là tinh thần thanh thản, không ưu lo gì nữa, mới an vui được tuổi già.

Trong gia đình công chánh, khá nhiều ái hữu cao niên hầu như đều có được niềm vui ấy, đặc biệt như cụ Nguyễn Mạnh Hoàn, cụ Đào Trọng Cương, cụ Nguyễn Văn Minh còn không xa nữa là đạt Tiên Thọ (100 tuổi), các cụ còn minh mẫn, sáng suốt. Mấy câu thơ sau đây của một thân hữu vinh danh ái hữu Đào Trọng Cương nói lên niềm vui ấy:

*Bác Cương lứa tuổi đã gần trăm,
Tư tưởng sâu sắc muôn phần tinh anh.
Vẫn còn đọc sách thật nhanh,
Vẫn còn viết chữ ngọn ngành phân minh.
Giọng nói đầy ắp ân tình.*

*Trí nhớ minh đạt quang minh, tình tường
Ái hữu xin cầu chúc các cụ đạt ngoài tuổi
Tiên Thọ.*

Lá thư AHCC là một niềm vui chung cho đại gia đình đa số ái hữu và thân hữu, nhất là lớp tuổi đã ngoài 70,80, và còn thì giờ rảnh rỗi đọc lại những lá thư năm xưa, viết bài cho lá thư sắp tới. Lá thư trong 28 năm qua là một kho tàng kỷ niệm và chứa đựng một khối tình công chánh. Đọc lại những mẩu tin từ Việt Nam, từ trại tỵ nạn, từ khắp năm châu trong thời gian ba thập niên qua, nào là tin của một số anh em còn ở quê nhà, tin vượt biên, tin vui đến định cư, tin gia đình sum họp, tin một số ái hữu đã qua đời... Ngoài ra, trong lá thư còn có nhiều bài viết rất có giá trị về nhiều lãnh vực, bài của các bậc đàn anh: của cụ Chu Văn Mậu, cụ Hoàng Đạo Lượng, cụ Hoàng Đình Cang, cụ Khúc Đản, cụ Lê Sĩ Ngạc. Các cụ đã quy tiên cả rồi,

nhưng ý và lời của quý cụ vẫn còn trong lá thư AHCC. Thật là quý hoá! Thỉnh thoảng đọc qua mục phân ưu, tôi biết được ngày giờ của quý ái hữu quá cố. Tôi lại nghĩ đến việc lập một bảng “ngày húy nhật” theo từng tháng để đăng lên lá thư cho anh chị em trong gia đình công chánh tưởng nhớ đến những đồng nghiệp đã qua đời.

Tôi đề nghị với ban phụ trách lá thư là thỉnh thoảng đăng lại một vài bài trong những lá thư năm xưa, mà anh em thấy hay, có giá trị về một phương diện nào đó, để chia sẻ với anh em chưa có dịp đọc.

Lá thư AHCC rất gần gũi với tôi. Từ khi mới ra đời (1976) cho tới nay, tủ sách chứa đầy 81 lá thư. Ở bên cạnh tôi, lúc rảnh rỗi tôi lấy ra đọc không những để “giết thì giờ” mà lại là một niềm vui của tuổi già.

Ngoài lá thư, nhiếp ảnh cũng đem lại niềm vui cho tôi phần nào. Trong những chuyến về thăm quê, tôi đã ghi lại được nhiều nghìn tấm hình “cảnh cũ, người xưa”. Từ Bắc chí Nam; tôi trưng bày cả phòng gia đình. Nhìn lại những bức hình nhớ đến quê hương, bà con, bạn bè, nhớ ái hữu Ngô Văn Kế ở Hà Nội, ái hữu Trần Văn Quỳnh ở Cần Thơ, ái hữu Nguyễn Niệm Châu ở Đà Lạt.

Một “thú vui” khác mà nhiều ái hữu đã nghĩ đến trong tuổi già, đó là việc viết về quê hương, gia đình và cuộc đời của mình, viết thành sách để lưu lại cho con cháu, một di sản quý hơn tiền của. Một tài liệu để đời sau tìm lại được nguồn gốc của mình. Tôi đã làm công việc này, viết quyển “Thay Vì Quyền Gia Phả” năm 1978. Nay tôi tiếp tục viết trong những lúc rảnh rỗi, chương cuối của quyển sách và cũng là “chương cuối của cuộc đời tôi”. Đó cũng là một niềm vui tuổi già.

Viết về lá thư mà tôi nói về tôi hơi nhiều, vì tôi xem lá thư là nơi chuyên chở thư của ái hữu đến nhiều ái hữu đọc cho vui, không phải là một diễn đàn loại nào cả. Xin anh em thông cảm. Hơn nữa, ngày giờ không còn nhiều nữa đối với lớp tuổi bát tuần, viết gì, nói gì được với bạn bè thì cứ viết, cứ nói, cũng như còn lái xe được thì lái đi đó đi đây thăm nhau, cho vui tuổi già. Mong các bạn cũng viết trên lá thư, cho anh em chia sẻ niềm vui của các bạn.

Xin thân ái chúc quý ái hữu và gia đình nhiều an khang, hạnh phúc .